

«Ανέγγων που ότι ο Κύριος είναι ο διορθωτής των κακῶν· δὲν ἤξεύρω ἂν τούτο ἐφαρμόζεται εἰς ἀδικίαν τινα. Ἐν τούτοις εἶχον γράψει, εἰς ἀγάμνησιν τοῦ γεγονότος, ἐν εἰκόνι τὴν σκηνῆν, ἥτις προῦξήνησεν ἐν ἐμοὶ τοσοῦτον βλάβην ἐντύπων, ὅτε παρουσίασθῃ ἀνάλογος περιστάσις, ὅπως ἐπαυθῶσώ τὸ ἐν τῇ πρώτῃ περιστάσει σφάλμα μου.»

«Τυνὴ χῆρα, μήτηρ καὶ προστάτις τεσσάρων ὀρφανῶν ἤθελε διαγῆθῃ τοῦ διαμαρτυροῦ, τὸ ὁποῖον κατέκει, μὴ δυναμένη νὰ πληρώσῃ τὸ ἐνοίκιον· εὗρον τὰ πέντε ταῦτα ὄνματα τῆς δυστυχίας καὶ ἀπέδωκα αὐτοῖς τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἡσυχίαν· ἡ μήτηρ ἐβόηθη εἰς τοὺς πόδας μου ὅπως μοι ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς, τὰ τέκνα ἐφαίνοντο ὁμοίως εὐχαριστοῦντα με. Ἡ σκηνὴ αὕτη με συνεκίνησεν. Εἶδον ἐκεῖ τὴν χαρὰν τοῦ Θεοῦ μου, καὶ ἀπελθὼν ἐζωγράφησα τὴν δευτέραν εἰκόνα, ὅπως ἔχω ἀκαταπαύστως πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν ἄνθρωπον τῆς κακίας καὶ τὸν ἄνθρωπον τῆς χάριτος.»

Ὁ ἔμπορος ἐπαυσε νῆδὴ τὸν λόγον· παρῆλθον δὲ στιγμαὶ τινες, καθ' ἃς ὁ νέος ἐφαίνετο ἀκούων ἔτι τέλος· δὲ εἶπε: «Κύριε, ἀγοράζω τὰς δύο εἰκόνας ἰδοὺ τὰ χίλια φράγκα.»

«Βλέπω», εἶπε τότε ὁ ἔμπορος παρατηρῶν τὸν ἀγοραστὴν προσεκτικῶς, «ὅτι ἡ διήγησις αὕτη σὰς συνεκίνησεν. Εὐλογητὸς ὁ Θεός! ἐνήργησεν ἡδὴ ἐπ' ἐμοῦ καὶ ἐπὶ τῶν ἐμῶν μεγίστην μεταλλαγὴν.»

Ὁ νέος ἐσφιγξὲς τὴν χεῖρα τοῦ ἐμποροῦ λέγων: «Μὴ λησμονῆτε τὴν ὁδὸν τῆς οἰκίας μου· ἐγὼ οὐδέποτε θὰ λησμονῆσω τὴν γωνίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ κατοικεῖτε.»

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

ΘΡΕΣΤΗΣ.

ΜΕΣΑ ΔΙ' ὈΝ ΔΥΝΑΤΑΙ ΤΙΣ ΝΑ ΕΜΠΟΔΙΣΗ: ΤΗΝ ΣΗΨΙΝ ΠΟΛΛΩΝ ΟΥΣΙΩΝ.

[Ἰπὸ Α. Κωνσταντινίδου].

ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ὈΝ.—Ὁ Ῥεώμιμος καὶ ὁ Ἀββᾶ Νιολέττης ἀπεπειράθησαν πρῶτοι νὰ διατηρήσωσι τὰ ὠὰ ἐπὶ πολὺ πρόσφατα, καλύπτοντες αὐτὰ με ἐπίχρισμα συγκείμενον ἐκ τοῦ κοινοῦ λίπους, ἐξ ἑλαίου τῆς ἐλαίας, ἐκ νωποῦ στέατος μόνον, ἢ μεμιγμένου μετ' ἄλλων οὐσιῶν, κηροῦ, ῥητίνης καὶ ἀλκαλικῆς διαλύσεως τοῦ ἰσπανικοῦ κηροῦ. Βραδύτερον δὲ μετεχειρίσθησαν οἱ ἄνθρωποι γλοιώδη τινα διάλυσιν ἐκ κόμμεως ἢ ἐκ πηκτῆς καὶ ἐσχάτως ὁ Δαρρέστης, καθηγητῆς τῶν ἐπιστημῶν, μετεχειρίσθη πρὸς ἐπίχρισιν τῶν ὠῶν τὸ κολλῶδες (*collodion*) καὶ τὸ βερνίκι.

Πάντα δὲ ταῦτα τὰ μέσα εἶναι λίαν τελεσφόρα πρὸς διατήρησιν τῶν ὠῶν, διότι, διαφόρων πειραμάτων γενομένων, ἀπεδείχθη ὅτι αἱ ἄνω ἐκτεθεῖσαι οὐσίαι δύνανται ἐπὶ πολὺ νὰ διατηρήσωσι τὰ ὠὰ πρόσφατα· ἀλλὰ χάριν οἰκονομίας μεταχειρίζονται τὰ λιπώδη σώματα, ὧν ἡ ἐπίχρισις δύναται νὰ ἐμποδίσῃ καὶ τὴν ἐξάτμισιν τοῦ ὠδάου ὕδατος καὶ τὴν εἰσχώρησιν τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος ἐντὸς τῶν ὠῶν, κλεισθέντων τῶν πόρων αὐτῶν,

Ὁ δὲ οἶκος τοῦ Κορμιέρου, ἐν Μάνς, ἐκθέτει συνήθως ὠὰ εἰς πώλησιν μετ' ἐπιχρίσματος εὐώνου, εὐαρμόστου καὶ ἐπιτυχοῦς· διότι εἰκοσι καὶ ἐπέκεινα πλοίαρχοι μαρτυροῦσιν ὅτι τὰ ἐκ τοῦ οἴκου τούτου ἀγορασθέντα ὠὰ διατηρήθησαν πρόσφατα ἐπὶ ἑννέα μῆνας. Τὰ ὠὰ ταῦτα παρασκευασθέντα τίθενται ἐντὸς κιβωτίων μετὰ πριονισμάτων ξύλου ὀρθία, διὰ νὰ διατηρῶσι τὰ ἐντὸς αὐτῶν μέρη τὴν φυσικὴν αὐτῶν ἕξιν. Ἡ δὲ θερμότης αὐθεμίαν ἐπ' αὐτῶν ἐξασκεῖ ἐνεργεσίαν, διότι μετὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τοῦ ἐπιχρίσματος αὐτῶν δύναται τις νὰ τὰ δέτῃ καὶ ὑπὸ τὴν κλωσσούταν ὀρθίᾳ ὥστε νὰ μειώσιν ὑπὲρ αὐτὴν 22 ἡμέρας χωρὶς νὰ φθαρῶσι.

Οἱ χωρικοὶ ἐν Γαλλίᾳ διατηροῦσι τὰ ὠὰ πρόσφατα, θέτοντες αὐτὰ ἐντὸς βαρελίων κατὰ στρώματα, μετὰ ξύ τῶν ὁποίων θέτουσι στρώμα ἄμμου καὶ πριονισμάτων ξύλου, στάκτιν, γύψον, κόνιν λεπτήν, ἄνθρακας τετριμένους κτλ. προσέχοντες τὰ ὠὰ νὰ μὴ ἦναι μετὰ ξύ τῶν εἰς ἐπαφήν. Τελειότερον δὲ διατηροῦνται, ἂν, περιβληθέντα διὰ χάρτου, τεθῶσιν ὡς ἀνωτέρω κατὰ στρώματα καὶ ἐν τῷ μετὰξὺ τετῆ λεπτὸν ἄχρουν βρώμου.

Ἡ δὲ καλλιτέρα καὶ ἡ νῦν ἐπικρατοῦσα ἐν Γαλλίᾳ μέθοδος πρὸς διατήρησιν τῶν ὠῶν εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ Καδίτ-Γατσικούρτου ἐπινοηθεῖσα· συνίσταται δὲ ἡ μέθοδος αὕτη εἰς τὸ καλύπτειν τὰ ὠὰ δι' ὕδατος, ἔχοντος διαλελυμένην ἐσβεσμένην τίτανον κατὰ ἓν δέκατον τοῦ βάρους του, ἥτοι δέκα μέρη ὕδατος καὶ ἓν τίτανου ἐσβεσμένης.

Τὰ δὲ ὠὰ τὰ διατηρούμενα κατὰ τὴν μέθοδον ταύτην ἔχουσι πάντοτε γεῦσιν τινα ἰδίαν καὶ δὲν δύναται νὰ κατασκευασθῶσιν ἐφθὰ ἢ ὀφρητὰ, ἐπεὶδὴ εὐκόλως διαρρηγνύονται, ἀλλὰ μόνον ἐν παροψιδί (*μάτις*) *sur le plat*

ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΑΛΑΚΤΟΣ.—Ἐνεκα τῆς μεγίστης χρησεως, τὴν ὁποίαν ὄλαι αἱ τάξεις τῶν ἀνθρώπων κάμνουσι τοῦ γάλακτος καὶ τῆς καταλλήλου εἰς τὸν ὀργανισμόν τοῦ ἀνθρώπου θρεπτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος, ὡς καὶ τῆς εὐαρέστου αὐτοῦ ὀσμῆς καὶ γεύσεως, πολλὰ ὑπὸ πολλῶν κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα ἀπόπειραι ἔγειναν περὶ στιγμιαίας ἢ καὶ μακροτέρας αὐτοῦ διατηρήσεως.

α.) Ἡ ἀπλουτέρα μέθοδος καὶ ἡ γνωστὴ εἰς τε τὰς οἰκογενεῖας καὶ εἰς τοὺς γαλακτοπώλας εἶναι ἡ ἐξῆς· ἄμα ἀγοράσωσιν αὐτὸ ἢ τὸ μεταφέρωσιν ἐκ τοῦ ἀγροῦ, εὐθὺς βράζουσιν αὐτὸ καὶ τὸ διατηροῦσι διὰ τὴν ἐπιούσαν. Ἀλλ' ἡ μέθοδος αὕτη ὠφελεῖ μόνον προσκαιρῶς ἢ ἐπὶ μίαν μόνον ἡμέραν, ἂν δὲ πρόκηται νὰ διατηρηθῇ τὸ γάλα καὶ διὰ τὴν ἐπιούσαν, πρέπει τότε νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ βράσις αὐτοῦ, ὅπερ διὰ τὰς οἰκογενεῖας καὶ τοὺς γαλακτοπώλας εἶναι λίαν ὀχληρὸν καὶ πολυδάπανον. Οἱ δὲ ποιμένες τῆς Φριζης, ἀποστέλλοντες τὸ γάλα εἰς Ἀγγλίαν, ἐμβάλλουσιν αὐτὸ ἐντὸς βαυκαλίδων στεγανῶς κεκλεισμένων, αἵτινες διαμένουσιν ἐπὶ τινα καιρὸν ἐντὸς θερμοῦ ὕδατος.

β.) Ἀντίθετον ὄλωι μέθοδον τῆς προηγουμένης μεταχειρίζονται ἐμβάλλοντες τὸ γάλα, εὐθὺς ἀφοῦ

ἀμελέωσιν αὐτὸ, ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος φρεατίου ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Τινὲς γαλακτοπῶλαι εἰς τὴν Εὐρώπην, ἐνθα γίνεται μεγίστη κατανάλωσις τοῦ γάλακτος, μεταχειρίζονται σημαντικὸν ποσὸν πάγου πρὸς ψύξιν τοῦ γάλακτος. Τινὲς τούτων μεταχειρίζονται ἐπίπωμα τῶν ἀγγείων τοῦ γάλακτος σκεῦος κοίλον, τὸ ὁποῖον πληροῦσι πάγου· τὸ ἐπίπωμα τοῦτο φθάνει σχεδὸν μέχρι τοῦ πυθμένος τοῦ ἀγγείου· διὰ τοῦ τρόπου τούτου ὅλον τὸ γάλα ψυχραίνεται. Ἄλλο δὲ μέσον πρὸς ψύξιν τοῦ γάλακτος εἶναι τὸ ἐξῆς· θάπτουσι μέγα τεμάχιον πάγου πλαγίως πῶς, καὶ ἐπ' αὐτοῦ χύνουσι τὸ γάλα, τὸ ὁποῖον προστριβόμενον ψυχραίνεται, ἢ θάπτουσι ἐπὶ τοῦ πάγου λεπτόν μεταλλινὸν ἔλασμα, οὐχὶ ὅμως χάλκινον, καὶ ἐπ' αὐτοῦ χύνουσι τὸ γάλα, τὸ ὁποῖον εὐθὺς ψυχραίνεται.

γ. Μεταχειρίζονται τὸ διττανθρακικὸν τῆς σόδας· ὁ δὲ τύπος τοῦ ὑγροῦ τούτου, τὸν ὁποῖον πάντες οἱ γαλακτοπῶλαι ἐν Εὐρώπῃ παραδέχονται, εἶναι ὁ ἐξῆς.

Διττανθρακικὸν τῆς σόδας. γρ. 95
 Ἰδωρ » 905

1000

Ἀφοῦ διαλύσωσι τὴν σύνθεσιν ταύτην, τὴν μεταχειρίζονται ὡς ἐξῆς· εἰς 20 λίτρας γάλακτος ἐμβάλουσι ἐν δεκατημόριον τῆς λίτρας, ὅταν ὁ καιρὸς ἦναι θερμὸς.

Η ΡΟΖΑ

Ἡ ΤΑ ΛΥΟ ΦΡΟΥΡΙΑ

[Συνέχεια Ἰδε ἀριθ. 13.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ἡ Ρόζα κόμει τὴν κόμην της καὶ χρωματίζει τὸ πρόσωπον ἧ. — Ἐνδύεται ὡς διηρέτρια. — Πωλεῖ μύκητας (μανιτάρια) εἰς τὸ Φρούριον τῶν Αἰχμαλώτων.

Ἡ Ρόζα διετέλει μετ' ἐπιμονῆς μετέχουσα τῶν καθημερινῶν ἐργασιῶν τῆς Ἀγνῆς καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς· τὴν δὲ ἐσπέραν ἀνεγνώσκει σιγῆως εἰς ἐπίσκοον αὐτῶν βιβλίον τι χρήσιμον· διότι ὁ Βύρξιος, ὅστις κατόρθωνε πολλάκις νὰ μὲν ἐν τῇ αἰχίᾳ, ἔλεγεν ὅτι μέγας εὐχαριστεῖτο ἀκούων τὴν νεαρὰν δεσποινίδα ἀναγινώσκουσαν καὶ ὅτι αὐτῇ εἶχε φωνὴν λιαν γλυκειάν καὶ ἀπήγγειλε κάλλιστα. Ἡ Ἀγνὴ κατόρθωσεν ἐκ βιβλίου δωρηθέντων αὐτῇ ἐκ τοῦ Εὐτυχοῦς Φρουρίου νὰ σχηματίσῃ ἀρκούντως καλὴν βιβλιοθήκην. Ἐν τοῖς πλείστοις τῶν βιβλίων τούτων ὑπῆρχε χωρίον τι τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἢ εὐσεβῆς τις ῥῆτις γεγραμμένα ὑπὸ τῆς Ματθίλδης. Ὁσάκις δὲ Ρόζα ἦτο μόνη ἠσπάζετο τὰ γραφέντα ἐν τοῖς βιβλίοις ὑπὸ τῆς μητρὸς της καὶ ἔθλιβεν αὐτὰ ἐπὶ τῆς καρδίας της· καὶ ὅμως ἡ ἀτυχὴς κόρη μάλιστα διῆγε τότε τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας της.

Ὁ μὲν καιρὸς παρήρηγετο, οὐδεμίαν δὲ εἰδησίην ἠδυνήθησαν νὰ λάβωσι περὶ τῆς τύχης τοῦ Ἐλβέρτου. Ὁ δὲ Βύρξιος ἐπαρῶρει ἐνίοτε μέγχοι τοῦ Εὐτυχοῦς

Φρουρίου ἐπ' ἐλπίδι νὰ μάθῃ τι παρὰ τῶν πλησίον αὐτοῦ κατοίκων, οἵτινες ἦσαν συγγενεῖς τῶν ἐτι ἀπόντων στρατιωτῶν τοῦ ἀγαθοῦ Ἐλβέρτου· ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο ἠδυνήθη νὰ πληροφορηθῇ εἰ μὴ ὅτι τὸν εἶδον ἐπὶ ἵππου σιδηροδέτριον καὶ ἀγόμενον πρὸς τὸ Φρούριον τῶν Αἰχμαλώτων. Οἱ μὲν γέροντες καὶ οἱ παῖδες διακαῶς ἐπεθύμουν νὰ εἶχον ἀρκετὰς σωματικὰς δυνάμεις, ὥστε ὀρηθήσαντες κατὰ τοῦ βδελυροῦ Φρουρίου τῶν Αἰχμαλώτων νὰ ἐλευθερώσωσι τὸν δεσπότην αὐτῶν· αἱ δὲ γυναῖκες μετὰ πικρῶν δακρῶν ἔλεγον πρὸς τὸν Βύρξιον ὅτι δὲν εἶχον οὐδεμίαν εἰδησίην περὶ τῆς ἀγαπητῆς αὐτῶν δεσποινίδος μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ πατρὸς της καὶ ὅτι ἐφοβοῦντο μήπως αὐτῇ ἐφυλακίσθη ἢ ἐδολορονήθη ὑπὸ τοῦ ἵππότου Ἐμβῆ.

Ἄλλοι δὲ ἤλπίζον ὅτι αὐτῇ κατέφυγε πρὸς φίλους, οἵτινες ταχέως ἤθελον φέροι στρατὸν πρὸς πολιορκίαν τοῦ ἀχρείου ἐχθροῦ αὐτοῦ. Ταῦτα ἀκούων ὁ Βύρξιος λιαν φρονίμως δὲν ἔδειξεν ὅτι ἐγνώριζε τι περισσώτερον αὐτῶν.

Ἡμέραν τινὰ λιαν πρωτὶ ὁ Βύρξιος εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν κοριζῶν ἐξαιρέτους τινὰς μύκητας. Ἡ Ρόζα ἐθαύμασεν αὐτοὺς τὸ μὲν, διότι ἦσαν καλοὶ, τὸ δὲ, καὶ ἵνα εὐχαριστήσῃ τὸν Βύρξιον, ὅστις ἔχαιρεν ὅτε τὰ παρατιθέμενα ἐπὶ τῆς τραπέζης ἤρρεσκον εἰς αὐτήν. «Ἄπορῶ,» εἶπε, «διατι οἱ πλούσιοι ἀγαπῶσι τόσον πολὺ τοὺς μύκητας ἐνῶ ἡμεῖς οἱ πτωχοὶ νομίζομεν ὅτι μόνις ἀξίζουσι τὸν κόπον νὰ μαγειρευθῶσιν. Εὐρίσκονται δὲ» ἐπρόσθεσε, «καθ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ δάσους, ὥστε ἐὰν θέλῃς, δεσποινίς, δύνασαι νὰ ἔγῃς τινὰς καθ' ἑκάστην ἡμέραν.» Ἡ Ρόζα εὐχαριστήσασα αὐτὸν εἶπεν «Ἐπειδὴ ἔμαθα παρὰ τοῦ μαγείρου πῶς μαγειρεύονται οἱ μύκητες, θὰ παρασκευάσω ἐγὼ αὐτοὺς διὰ τὸ δεῖπνον οὕτως, ὥστε θὰ σοὶ ἀρέσωσι.» Μετὰ ταῦτα ὁ Βύρξιος ἀνέφερε ὅτι ἀνθρωπὸς τις κατοικῶν οὐχὶ μακρὰν τῆς καμίνου αὐτοῦ, συνειθίζε νὰ στέλλῃ μύκητας εἰς τὸ Φρούριον τῶν Αἰχμαλώτων διὰ τῆς θυγατρὸς του, ἣτις ἐπειτα ἐγένετο ὑπηρετρία τῆς γυναικὸς τοῦ θυρωροῦ, ἀλλ' αὐτὴ ἦτο τόσον σκληρὰ, ὥστε μετὰ ἓνα μῆνα ἡ θυγάτηρ του ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ, καὶ ὅτι ἐπειδὴ οὔτε αὐτὸς οὔτε ἡ θυγάτηρ του ὑποφέρουσι νὰ βλέπωσι ταύτην τὴν ὀργίλον καὶ λοιδορον γυναῖκα, ἀπεφάσισε νὰ μὴ στέλλῃ ἐτι εἰς τὸ Φρούριον τῶν Αἰχμαλώτων μύκητας. Ἀληθῶς οἱ ἀπρεπεῖς καὶ τραχεῖς τρόποι αὐτῆς ἐγένοντο τόσον γνωστοί, ὥστε νομίζω ὅτι οὐδεμίαν εἰς τὸ ἐξῆς κόρη θὰ δεχθῇ νὰ ὑπηρετῇ αὐτήν.

Ἡ δὲ Ρόζα ἐπὶ τῇ διηγῆσει ταύτη βυβισθεῖσα εἰς συλλογισμούς, ἔμενεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλῆ· ἔπειτα δὲ κροτήσασα τὰς χεῖρας ἀνέκραξε μετὰ ζήσεως «Βλέπω, βλέπω ὅλον τὸ πρᾶγμα! Ναι, αὐτὴ πρέπει νὰ ἦναι ἡ ὁδὸς τοῦ καθήκοντός μου ἀποφασίζω δηλαδὴ νὰ γείνω ἐγὼ ὑπηρετρία τῆς γυναικὸς ἐκείνης. Εὐχαρίστως ἤθελον κατασταθῆ ἢ εὐπειθῆς δούλη (σκλάβη) αὐτῆς καὶ μεθ' ὑπομονῆς ἤθελον ἀνέχεσθαι τὴν σκληροτάτην μεταχείρησιν ἐὰν οὕτω δυναθῆ, νὰ ἦμαι ὑπὸ τὴν στέγην ὑπὸ τὴν ὁποῖαν εὐρίσκεται»